

Okupes particulars

Toni Cabré

Introducció / Isabel Marcillas

TEATRE
bromera

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

ESCENA 1

(Al vespre, al menjador d'un pis petit, ELLA està sola, parlant per telèfon.)

ELLA. *(Al mòbil, seductora.)* Si has arribat a mi... deu ser per alguna cosa. No, no, no... Calla. Deixem-ho així: has arribat per alguna cosa. Si parles, segur que diràs que ha estat casualitat. L'excusa perfecta per justificar-te. Millor que callis. I que m'escoltis. No podies més, oi? I què? Et sembla que soc el que busques? El que mereixes? Encara no ho saps. No saps on et portarà aquesta conversa. Just comences el camí amb la meva companyia. Puc intentar acabar amb la teva frustració, fer-te sentir el que desconeixes, el que no goses ni imaginar. Has arribat a mi... Sí... Fugint d'allò que ets, perseguit per mil dubtes, debilitats, pors... La por t'ha dut fins aquí. Però saps una cosa? Qui fuig per por sempre millora, vagi on vagi... Imagino la teva cara d'alegria. I de desig.

(ELL entra i s'apropa a poc a poc. ELLA no el veu i continua parlant.)

ELLA. *(Al mòbil, molt sensual.)* T'excito, oi? T'ho noto per com calles, com m'escoltes, com respires... Ja comen-

ces a ensenyar sentiments. Ets a punt d'alliberar-te del dia a dia pesat. Aquella feina que t'esclavitza, les relacions monòtones... És a les teves mans tocar el cel, trencar esquemes, delinquir... T'inquieta i t'emociona arribar a aquest lloc nou, estimulant, verge... Amb mi no et cal fingir, ni repetir rutines. Experimentaràs el que fins ara t'has prohibit. Defugiràs aquesta buidor. T'ompliràs amb el que et vingui de gust. Per això has arribat a mi. Vols que t'ompli amb la meua companyia, la meua veu, els meus sentits... Vols que sigui la teva okupa particular.

ELL. Perdona...

ELLA. (*Cridant.*) Ah! Qui ets?! Què hi fas, aquí?! No tinc diners! Agafa el que vulguis! No em facis mal! Sisplay!

(*Silenci.*)

ELL. I tu? Qui ets?

ELLA. Jo...?

ELL. Sí, tu... Què hi fas, aquí?

ELLA. Treballo.

ELL. Ah...

ELLA. Per telèfon. I Internet.

ELL. El client deu haver penjat. Bé, client o clienta...

ELLA. No n'has de fotre res.

ELL. Quina feina, no?

ELLA. Què t'importa?

ELL. No gens...

ELLA. Acompanyo la gent, l'ànimo...

ELL. A mi, em truquen i em parlen d'aquesta manera...
«Soc la teva okupa particular»... Aconsegueixes que
s'excitin, així?

ELLA. Amb persones desconegudes hi has de parlar amb
suavitat. Si no, es tanquen i no es deixen anar.

ELL. Haver-l'hi dit directament: «Escolta, persona des-
coneguda... Ets al precipici? Deixa't anar. Experimen-
taràs una castanya com mai».

ELLA. Bèstia!

ELL. Jo no serviria per segons quines feines... I què?
Guanyes molts calés?

ELLA. És el que busques, oi?

ELL. Eh...?

ELLA. Diners. Regira el pis. No hi tinc res de valor. Prova
sort amb altres veïns. I deixà'm en pau.

ELL. No puc anar a un altre pis.

ELLA. Per què? Has entrat pel balcó! Torna a sortir. Con-
tinua escalant. És un bloc antic. Hi trobaràs gent gran
amb els estalvis a casa.

ELL. No soc cap lladre.

ELLA. La gent normal truca el timbre. Tu, en canvi...
Has envaït el meu espai, saps...

ELL. El teu, què?

ELLA. Ets una amenaça, una agressió...!

ELL. Para el carro. No t'he amenaçat, ni agredit...!

ELLA. De moment.

ELL. Intento... parlar sense perdre els nervis.

ELLA. Jo els perdré si no surts ara mateix!

ELL. Impossible.

ELLA. Què vols?

ELL. Saber què cony hi fas en aquest pis.

ELLA. No ho veus? Hi visc. Hi treballo. I no tinc per què donar-te explicacions.

ELL. Estic una mica cansat, saps...? Porto un dia de bojós. M'agradaria resoldre-ho sense discutir.

ELLA. Resoldre-ho? Has pujat perquè et resolgui alguna cosa? Ho sento. Només atenc per telèfon. (*Arrencant una pestanya d'un full de paper.*) Té, el meu telèfon. Truca'm, si vols. I paga.

ELL. Publicitat i tot! Amb això piquen?

ELLA. Desapareix, tio. El domicili és inviolable. I jo, també.

ELL. No soc aquí per res del que imagines. És casa meva. Bé, de la meva mare. No duc la clau. Per això he saltat pel balcó.

ELLA. Ei, ei, ei... En aquest pis fa mesos que no hi viu ningú.

ELL. Tu què saps?

ELLA. Ho sé.

ELL. T'ho han dit els que t'hi han dut, oi? Detecten pisos buits, canvien els panys i, si passades unes setmanes ningú no protesta, hi col·loquen gent. Quina màfia! (*Silenci.*) O no?

ELLA. No. Jo sola vaig trobar aquest pis i vaig comprovar que estava desocupat. Vaig saltar pel balcó com tu. Estava farta de la casa d'okupes. Vull estar sola.

ELL. No pots. Aquest pis no és buit. És ple de mobles. I de trastos. Té propietaris. La mare paga la contri-

bució, els mínims de l'aigua i l'electricitat. I l'escala.

Saps quant costa la comunitat?

ELLA. No tens gaire sensibilitat amb els sense sostre.

ELL. Tu, una sense sostre? No en fas pas cara.

ELLA. Tinc dret a un habitatge.

ELL. Ui, ui, ui... Escolta... Vinc a reposar, saps... No a aguantar mítings. Tinc mal de cap. Ves. Oblidaré que t'he trobat aquí. Au, adeu.

ELLA. Hi ha el meu raspall de dents al lavabo. I objectes personals escampats pel pis.

ELL. I què?

ELLA. Et puc demostrar de moltes maneres que fa dies que hi visc.

ELL. I jo et puc demostrar de moltes maneres que tinc mala llet. Començo amb un joc d'hòsties?

ELLA. Et complicaries la vida.

ELL. No em ve d'aquí.

ELLA. Endavant, milhomes... Posa'm la mà al damunt i resoldrem el conflicte. Jo em quedaré al pis i tu dormiràs a comissaria.

ELL. Ho tens tot rumiat, eh...

ELLA. Au, deixa'm estar. Segur que algun amic t'acollirà a casa seva.

ELL. Algun amic...

ELLA. No en tens? Au, vinga... No acabaràs dormint al carrer.

ELL. Ai, calla... Només de pensar-hi ja em pica tot.

ELLA. I ta mare deu estar ben instal·lada. Fa mesos que no ve per aquí. La nevera estava desconnectada.

ELL. S'ha fet gran.

ELLA. Un pis tancat es deteriora. L'hi cuidaré. Digues-l'hi.
Masoveria urbana.

ELL. Ho sento. Aquí el masover soc jo.

ELLA. Has arribat tard.

ELL. Que què?

ELLA. Aquí tots dos no hi cabem.

ELL. Quin descobriment!

ELLA. Un apartament antic i minúscul. Menjador-estar,
cuina, bany, una habitació amb llit i un traster de
mals endreços...

ELL. L'habitació petita on hi dormia, jo...

ELLA. De debò? En aquest forat dormies? Increïble! Cada
dia construeixen amb menys l'espai.

ELL. Fes una reclamació! Denuncia aquesta dona que té
un pis minúscul. Hi ha gent sense entranyes. Què
vols? Un palau amb servei? Cuiners, jardiners...? Si
la mare et sentís...

ELLA. No tinc res en contra de la teva mare.

ELL. Jo sí! Li hauria d'haver dit que el llogués, que el
vengués, que l'enderroqués... Es veia a venir que al-
gun aprofitat l'ocuparia.

ELLA. Escolta...

ELL. O aprofitada. És petit però ben situat. Ascensor, bo-
tigués a prop, transports... Però ella, res. Ni una trista
alarma. I un pany senzill, fàcil de canviar. Una presa
accessible pels carronyers.

ELLA. Sense faltar, eh...

ELL. Només intento aclarir la situació. Cadascú el seu paper.

ELLA. Jo visc aquí i tu te n'has d'anar. Tret que... No, res.

ELL. Tret que, què? Dignes...

ELLA. Pagant una quantitat...

ELL. Què?

ELLA. Pactem una xifra i tindràs el pis buit.

ELL. Esplèndid xantatge!

ELLA. Un acord comercial. A canvi de diners, reps un servei. El món funciona així. A la teva edat encara no ho sabbies?

ELL. No esperis ni un cèntim. T'has equivocat de víctimes. La mare malviu d'una pensió ridícula en una residència... I jo...

ELLA. A la ruïna?

ELL. Bona definició. M'he arruïnat. M'han arruïnat. En tots sentits.

ELLA. Pobret... Què? Sense casa, sense feina, sense ningú... Un desnonat de la vida?

ELL. No te'n fotis o et trenco la cara.

ELLA. Vinga, valent... Trenca-me-la! Des que has entrat que en tens ganes. Au, trenca-me-la d'una vegada! Ja saps com acabaràs, però desfoga't!

(Silenci llarg.)

ELL. Seria pitjor.

ELLA. A mi també m'ho sembla.

ELL. No fa il·lusió caure més avall.

ELLA. A ningú

ELL. Una bona merda.

ELLA. Escolta... Tu potser has perdut la feina, però jo no la vull perdre. He de dir alguna cosa a la persona que trucava. I tinc pendents un parell de trucades més. He de buscar-me la vida.

ELL. Per pagar la hipoteca del pis?

ELLA. No intentis fer d'humorista. Et fotràs de gana.

ELL. Era bo inventant acudits.

ELLA. Qui ho diria...

ELL. La colla sempre esperava a veure quin en deia. Ara no em surten. Ni tinc colla. Tens res per picar? No he dinat.

ELLA. En tot cas, no has sopat. Saps l'hora que és?

ELL. Ni idea.

ELLA. Tinc iogurts caducats. Aguanten uns dies. No sé si encara...

ELL. Potser un parell em rebenten l'estómac i llestos.

ELLA. Si l'has de palmar, surt abans. El teu cadàver aquí em complicaria la nit.

ELL. Quin greu que em sabria!

ELLA. T'arrossegaria fins al replà i tancaria la porta.

ELL. Em deixaries podrir a l'escala?

ELLA. Els veïns et recollirien.

ELL. Creu-t'ho! Seria com un cotxe abandonat al carrer. Un dia desapareixen les rodes, l'altre dia els miralls, l'antena, els seients, el tub... En una setmana no quedaria de mi res aprofitable. Algun veí penjaria l'espectacle al Facebook.

ELLA. Quin fàstic!

ELL. La família s'alegraria de veure la meva degradació. Sobretot el patètic fill de la meva dona. És un malalt.

Sempre baixa imatges escabroses d'Internet. Hi ha webs repugnants.

ELLA. No pot ser tan morbós.

ELL. Quan va saber que m'havia quedat sense feina, em va dir de tot. Estava furiós perquè ja no em podia espremer.

ELLA. Apa...

ELL. M'ha amargat la vida, aquell tros d'animal. Però ara ja està. Que s'espavili amb sa mare! He fugit de l'infern. Venia aquí... Pensava que podria reposar, calmar-me una mica, refer-me...

ELLA. Si intentes fer-me pena, vas fatal.

ELL. No vull que sàpiguen on soc. Ni penso morir-me. Que siguin feliços fent la vida impossible a algú altre.

ELLA. Doncs jo no et puc ajudar.

ELL. Necessito dormir una estona, només. Suposo que em puc estirar a l'habitació.

ELLA. (*Cridant.*) No!

ELL. No, què?

ELLA. Fica't a l'altra habitació! Era la teva!

ELL. No hi ha llit! Escolta... A casa, aquell morbós em torturava però em deixava dormir tranquil. Deixa'm passar.

ELLA. La nena!

ELL. Quina nena?

ELLA. Tinc una criatura. M'ha costat que s'adormís.

ELL. T'has instal·lat... amb una criatura?

ELLA. La meva filla. Un amor.

ELL. Collons... collons... Amb criatures, els propietaris ho tenim gairebé impossible.

ELLA. Ho *teniu*? En primera persona? Tu no tens res!
No ets el propietari! És ta mare! Ella és qui ho té impossible.

ELL. Soc fill únic.

ELLA. I si deixa el pis a algú altre?

ELL. Això és guerra psicològica! «I si deixa el pis a algú altre?» Tu creus que m'has de... de semblar dubtes sobre els sentiments de la meva mare? Estic desfet! Ens acabem de conèixer! Com pots insinuar que la meva mare... Quina mena d'okupa ets? Insensible? Sense sensibilitat?

ELLA. Insensible i sense sensibilitat és el mateix!

ELL. No em retopis! Això li ensenyaràs a la teva filla?
Que la pots deixar d'estimar quan et doni la gana?

ELLA. No cridis, sisplau... Dorm.

ELL. (*Abaixant la veu.*) Perdona... Perdona... No la vull...
Només em faltaria una criatura per aquí plorant i embrutant-se.

ELLA. Porta bolquers.

ELL. Bolquers...

ELLA. Sí, bolquers. Què passa? No saps què són?

ELL. I tant! I em duen records, records familiars entranyables...

ELLA. Tens records entranyables de quan posaves bolquers al fill de la teva dona?

ELL. No. Quan li posava bolquers a la meva mare. Aquí mateix. El dia que poses bolquers als pares t'adones que et comences a fer gran.

ELLA. Per mi, el meu pare ja es pot cagar a sobre.

ELL. Te l'aprecies, veig...

ELLA. No n'has de fotre res.

ELL. Què passa amb ton pare?

ELLA. No tenim gaire relació. Bé, gens.

ELL. La filla de papà que renega del pare i allarga la mà quan s'acaben els calés.

ELLA. Mai no li demanaria res.

ELL. Quin orgull!

ELLA. No em facis posar de mala llet.

ELL. Perdona, ja m'hi poso, jo. Perquè que una filla de papà m'ocupi el pis... Té pebrots, la cosa!

ELLA. És propietari de pisos, el pare, saps...

ELL. Ara ho entenc! Com que ton pare té pisos, li fots el pis a ma mare. Els rics no en teniu mai prou!

ELLA. Puc explicar-t'ho.

ELL. Embolica-ho més i surts volant pel balcó.

ELLA. Té pisos per vendre i li van entrar okupes. Una colla. En lloc d'anar al jutjat, va llogar una empresa que, en pocs dies, els va treure.

ELL. M'agrada, ton pare... Què va fer aquesta empresa? Potser em dona alguna idea...

ELLA. Rates.

ELL. Rates?

ELLA. De claveguera. Posen rates de claveguera als pisos. Moltíssimes rates, immenses. Un dia, i un altre, i un altre... Els okupes marxen de fàstic o amb qualsevol infecció.

ELL. Un crac, ton pare... Ocupar la casa de rates. T'ho va explicar ell mateix?

ELLA. No. És hàbil. Un dia vaig sentir que deia: «Ja són fora». I després vaig saber que a l'edifici hi havia una plaga de rates. Naturalment, a ell, ningú no el va poder acusar. Però aquell to del «Ja són fora»...

ELL. «Ja són fora»...

ELLA. No l'hi perdonaré mai. El vaig engegar a la merda aquell dia mateix. Soc filla d'un monstre. No em veurà més. Mai més.

ELL. Però algun dia heretaràs els pisos... sense okupes.

ELLA. Calla, tio...

ELL. No acceptaràs l'herència? Sí, dona, l'acceptes i em fas una donació. Jo no tinc manies. En aquest món, treballant no et fas ric. Per això jo no m'hi esforço.

ELLA. Em canses, saps...

ELL. El cansament s'encomana.

ELLA. Au, deixa'm tranquil·la.

ELL. Potser... has de quedar amb algú?

ELLA. ...?

ELL. Les trucades de feina que tens pendants.

ELLA. Només treballa a distància. El WiFi del bar de sota és perfecte. Res físic. No podria.

ELL. Jo també trobo que el contacte físic és desagradable. L'alè, la suor, els gasos...

ELLA. Prou. He de fer les trucades.

ELL. Per mi no et tallis.

ELLA. No trucaré davant teu!

ELL. Si es desperta la nena, la gronxo una estona. Fes. Amb mi pots estar tranquil·la.

ELLA. Com més xerres més por em fas.

ELL. Soc un propietari comprensiu amb la seva okupa.

ELLA. Tu?

ELL. I tant!

ELLA. Entres sense trucar, m'amenaces de fotre'm un joc d'hòsties, insinues coses raríssimes... M'estàs assetjant!

ELL. Exagerada.

ELLA. Amb això sol ja et puc denunciar, saps.

ELL. Demana assessorament a la meva dona!

ELLA. Què dius de la teva dona?

ELL. No res.

ELLA. T'ha denunciat?

ELL. ...!

ELLA. Digues... T'ha denunciat?

(Silenci.)

ELL. Sense cap raó.

ELLA. Li pegues?!

ELL. Al contrari.

ELLA. Què és el contrari de pegar?

ELL. ...!

ELLA. Fer petons? Li fas massa petons?

ELL. Ella troba que n'hi faig pocs.

ELLA. ...?

ELL. És addicta als jocs eròtics. Va a reunions que n'hi ensenyen. I quan torna...

ELLA. Què? Us divertiu?

ELL. Ni mica.

ELLA. No t'entenc. Per què t'ha denunciat?

ELL. Deixa-ho estar.

ELLA. Ho vull saber. Per què t'ha denunciat?

ELL. Per... per no complir les expectatives. Diu que no atendre les seves fantasies és una manera de castigar-la pel fill que té.

ELLA. Apa... No et crec.

ELL. El psicòleg va fer un informe demolidor. Soc un individu maltractador, corrosiu, castrador d'il·lusions.

ELLA. Castrador d'il·lusions?

ELL. Un psicòleg molt creatiu. Hauria de conviure una setmana amb aquell energumen. Ja veuria com li castraria les il·lusions.

ELLA. I el jutge què ha dit?

ELL. Encara res. Temo el pitjor. Mentrestant el clima era irrespirable. La dona, quan l'ambient s'escalfa, desapareix. Sap distreure's i no complicar-se.

ELLA. Ben fet!

ELL. Avui l'animalot s'ha superat. M'ha tret un ganivet enorme. És un adolescent sense límits. He estat a punt de...

ELLA. De què?

ELL. L'hauria matat.

ELLA. Què dius?!

ELL. Per això he fugit. Passo. Abans no em descontrolis. Que el bombin! I a ella, també!

ELLA. Si t'ha denunciat, et buscaran. I aquí, al pis de la teva família, t'hi trobaran segur.

ELL. Ja ho he pensat, però...

ELLA. El primer lloc que miraran.
ELL. Ho sé. Encara que ara... crec que ara no entraran.
ELLA. Per què?
ELL. És un pis ocupat.
ELLA. Hòstia! Ets pervers!
ELL. O no?
ELLA. Vols aprofitar-te que ocupo el pis... per quedar-t'hi d'okupa!
ELL. Hi tinc dret.
ELLA. Pretens que t'encobreixi!
ELL. I jo t'encobriré a tu.
ELLA. No et pots quedar. Estem en fals. Hi ha la nena.
ELL. La nena rail! Quan menys ho esperis se n'haurà anat.
Potser ara mateix.
ELLA. Té mesos!
ELL. Jo també. Centenars de mesos.
ELLA. Sisplau...
ELL. Quanta estona fa que no la sents?
ELLA. Dorm.
ELL. Creus que m'he empassat que en aquesta habitació hi tens una criatura?
ELLA. La meva filla!
ELL. Com es diu? Alba? Roser? Alba! Roser! Nena! Despertà't! La mama et crida! Vinga! Amunt! Que marxeu! (*Silenci.*) Ho has intentat. No cola. Ets una mica mentidera, eh...
ELLA. Molt llest. L'habitació és buida.
ELL. Ara ja no. Hi tens un okupa. Jo. Ens protegirem mútuament. Si algú empenya podem fer creure que

hi ha una criatura. Puc imitar el plor... *Anguè... An-
guè...* I, si entren, em puc fer passar per un parent gran
malalt. Mira com tus... (*Tus.*) No et trauran del pis
en aquestes precàries condicions. Som un cas extrem
de necessitat social.

ELLA. Ets...

ELL. Només necessito guanyar temps, uns dies, pocs...

ELLA. Busca't un hotel!

ELL. M'hi trobaran!

ELLA. Fuig. Ves de viatge.

ELL. No tinc ni cinc.

ELLA. Hòstia, tio...

ELL. T'agraeixo l'hospitalitat.

ELLA. Quin desastre!

ELL. No em pots negar l'ajuda. Ets la meva coartada, la
mare de la criatura, la proveïdora de iogurts cadu-
cats... Amb tu no em descobriran. Que collonuda,
la germanor entre els okupes!

ELLA. Ets imbècil!

ELL. Per creure en un món just, solidari...

ELLA. Per venir aquí a complicar-me la vida.

ELL. Escolta... (*Fent-se el simpàtic.*) M'ajauré al racó que
vulguis, al lavabo, si vols... Seré un gosset. Molts oku-
pes viuen amb gossos. I són feliços. A mi no m'hauràs
ni de treure a passejar. Pixo sol. Al vàter. I no mullo
la tapa. I estiro la cadena. Soc més net que els gossos.
I que molts homes.

(*ELLA somriu.*)

ELL. Rius? T'he fet riure. Reconeix-ho. Quina alegria!
Estic recuperant les habilitats. Gràcies a tu sortiré del
pou. Ets una okupa encantadora, saps... Què?

ELLA. Què de què?

ELL. Bub... bub... bub...

(Silenci.)

ELLA. Una nit. I aquí.

ELL. Aquí? No hi ha ni un trist sofà.

ELLA. Dorms assegut, estirat a terra... Se me'n refot!

ELL. D'acord. On vulguis menys al congelador. Soc fre-
dolic.

ELLA. I a l'habitació no hi entris.

ELL. No gosaria.

ELLA. No hi entris o et capo.

*(ELLA entra a l'habitació. ELL s'asseu en una cadira.
No sap com posar-se per dormir. Es torna a alçar i
passeja amunt i avall, inquiet. Finalment s'estira a
terra, s'arrauleix i intenta dormir.*

Fosc.)